

Κάποιος νέος Μωυσηῶς
νέας πλάκας ἐντολῶν
ἐρχεται νὰ παραλάβῃ.

Τώρα στόματα λαλοῦν
καὶ γλῆσσάλα φιλοῦν
ἐκδικητρίαν λέπιδα.

Βρέμονται κ' ἀνάπτουν ὄρη
κ' ἡ Παλλὰς κτυπᾷ τὸ δόρυ
στὴν ἀστράπτουσα ἀσπίδα.

Στρατηλάτης νικηφόρος; τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιὰ του
στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
Κύτταξέ τον ἐκεῖ πέρα...
τίποτα δὲν τὸν τρομάζει,
κ' ἔνα δεύτερον πατέρα
ὁ Στρατὸς τὸν ὀνομάζει.

Στρατηλάτης νικηφόρος; τριγυρνᾷ μὲ τὰ παιδιὰ του
στὰ πεδία τοῦ θανάτου.
ἔχει τὰ βουνὰ γειτόνους, τὰ λαγκάδια συντροφιά,
καὶ σὺν ἑνὰς ἡλίου βγαίνει μὲς ἀπὸ τὴν συννεφιά.

Στρατηλάτης χιονισμένος,
ποῦ σφριγᾷ γιὰ Νίκη πάλι,
βλέπει γύρω του τὸ γένος
ἄσπρο τώρα νὰ προβάλλῃ.

Κάτασπρας ἀματωσῆαις
καὶ χιονάταις φορεσῆαις...
χρόνι χρόνι μᾶς στολίζει.

Κ' ἔπου' ὄης πῶς εἰν' ἐκείνος
κάτασπρος, χιονάτος κρῖνος,
Νίκην μᾶς εὐαγγελίζει.

Στρατηλάτης νικηφόρος δίχως κόμπον νικητοῦ,
καὶ φωνάζουσε: πολλὰντή,
γεγὴ σου γεγὴ σου, Στρατηλάτη,
καὶ πατέρα τοῦ Στρατοῦ.

Νοιώθει χιονισμένη φύσις
μὰ ζωῆς ἀνατριχίλα.
τῆς σικῆς τῆς ἑρρανεσίσης
ἀνεβλάστησαν τὰ φύλλα.

Κ' ἔνας Ἄαρον ἐξαίφνης κτυπᾷ πάλιν κατὰ γῆς
τὴν θαυματουργόν του οἴβδον, κ' ἀναβλύζουσι ἐκ πηγῆς
δλογάργαρα νερά,
ποῦ μὰ πλάσις διψασμένη
πρὸ καιροῦ τὰ λαχαρᾶ,
πρὸ καιροῦ τὰ περιμένει.

Στρατηλάτης μᾶς χιονάτος
προελαύνει... κῆτος νάτος,
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς.

Κ' ἀνυψόσεται πρὸ τούτου
τῶν τροπαίων τοῦ Στρατοῦ τοῦ
ἀστρογείτων πυραμῆς.

Ἔτσι κράζουσι διατόρους,
χάνονται δεσπότης χαῖνοι,
κ' ὀλοένα προελαύνει
Στρατηλάτης διατηρήφορος.

Β.

Ἀπὸ τοῦ κέρου στιχουργοῦ, ὅπου χάσκουν πᾶν' ἄργεϊ.

Π. — Σήμερα τὸ τελευταῖο τῆς Ἀποκρηῆς Σαββάτο...
ποῦ καὶ σήμεραν Ἐξέδρα; ποῦ σὺν πρώτα Κομητάτο;

Ποῦ τὰ λούσα, τὰ μετζῆια;
ποῦ τὰ στολισμέν' ἄμαξια;
ποῦ τὸ σκόρπισμα παρῶδων
σὲ βραβεῖα μασκαραδῶν;

Ἐτοῦ πολέμου τὸν καιρὸ
μουλθε λίσσα γιὰ χορῶδες,
καὶ σ' Ἀποκρηῆς ἡμέραις
θελ' ὄβιδες, θέλω σφαιραῖες.

Καὶ βαστώντας γλαταγάνι
θέλω φέσια νὰ σαρώσω,
θέλω νὰ τὰ μουντζουφῶσω
μὲ μουντζουρ' ἀπὸ τηγάνι.

Θέλω νὰ τοὺς δῶ φυγάδες
ὄλους τοὺς Μπεκιῆρ Ἀγάδες,
καὶ σὲ δάφναις ν' ἀκουμπῶ,
καὶ στὰ Γρήνινα νὰ μ' πῶ,
κ' ἔκει πέρα ν' ἀποκρέψω
καὶ νὰ πῶ καὶ νὰ χορῶσω.

Ποῦ καὶ τώρα μασκαρατάς
κ' Ἀρκενίτικαις παρῶταις;
ποῦ καὶ τώρα παρελάσεις
Καρναβαλικῶν ἄματων;
σήμερα πενθοῦσα πλάσις
φρικαῖα πρὸ τῶν αἰμάτων.

Ἄκου γόους μακρού...
πῶς μουγγρίζουσι τὰ στοιχεῖα!...
αἵματος Ἀποκρηῆ,
αἵματόδης εὐοχία.

Νέος Ἡρακλῆς ἐπ' ὄμου
νέον Ἀτλάντα βαστάζει,
καὶ πηδῶν αἱματοστᾶζει
τὸ κρανίον τοῦ Προδρόμου.

Γ.

Φ. — Παιάνες Νίκης ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
καὶ γλικοψέλλουσι ἱερεῖς Εἰρήνης Εὐαγγέλιο,
κ' ἔχομε δρῶ θεάματα τοῦ Καρναβαλοῦ μόνα,
τὸ Χαμηθὲ μὲ τὸν Ρεούρ, κ' ἔκεινον τὸν Ἀμέλιο.

Τὸ Χαμηθὲ τὸ δύστηχο δὲν στέκει σ' ἀρογιάλι,
καὶ τὸ πλανοῦν ἐδῶ κ' ἔκει φρικτοὶ κυμάτων ὄλοι,
τρέχει, θαλασσοδέρνεται, σὲ μέρος δὲν καθίζει,
κ' ἀνήσυχο φαντάζεται καράβια πῶς βυθίζει.

Πότε θὰ πάρῃς πράτικο;
ποῦ πᾶς, Ἀποκρηῆτικο;
ποῦ τάχα ταξειδεύεις;

Κάνεις τὸν κόσμο νὰ γελᾷ,
κ' ἄδικως κάρβουνα πολλὰ
τόσον καιρὸ ἔοδοῦεις.

Σὲ καρτερεῖ κι' ὁ Ναγαράς,
καὶ λείπει κι' ἕνας κι' ἄλλος
πὼς ἔχεις γίνεο μασκαραῖς
τῶν θαλασσῶν μεγάλος.

Ἄφοβερὸς Ἀμέλιος τὴν Ρόδο τι σκαρόνι!...
πάντα πρὸς τρῶπιαι σφραγιῶ,
καὶ τοὺς Ροδίους κνηγιῶ
σπαγιέτο μακαρόνι.

Ἰμνοῦν ἀλλόκοτοι κραναί
τὰ κλήθου τῶιδιμα...
Ἰδοὺ κι' ἡ Ρόδος, Στρατηγιῶ,
Ἰδοὺ τοὺς καὶ τὸ πῆδημα.

Ὁ κύριος Μακαρονῶς δὲν ἔχει πλέον ὄρια,
καὶ τὸς ἴπποισμοὶ
καὶ τὸς ἥρωισμοὶ
θὰ μείνουν ἀνεξέλιπτοι στῆς Ρόδου τὴν μεμῶρια.

Στρατηγιῶ λελέγκο,
πίτσι κακαρέγκο,
ἔβγα στὴν παγάνα,
κῦττα τὴν καμπάνα,
νὰ μαζευτοῦν Ραγιάδες νὰ φᾶνε μακαρούνια
μ' ὀλόχρυσά πηροῦνια.

Ἐφοδὸν διάταξον
εἰς τοὺς Βερσαλιέρους,
κοντακίω πάταξον
καὶ παιδιὰ καὶ γέροντες.
Βίβρα, δοξασμένε...
κόμει στάτε;... μπένε.

Τᾶχετε μ' ἐμένα
πὼς κτυπὸ καθένα
Ρόδιο πολίτη.

Πλὴν αὐτὰ τὰ κίνω
γιὰ τὸν Τρουλιάνο
καὶ τὸν Τζιολίτη.

Βαστώντας κι' ὀΚαρνάβιλος γιὰ μερικὸς φραγγέλιο
μέσα στ' αὐτὰ μᾶς μὲ φωνὴ
μᾶς ψιθυρίζει σιγαλή:
προσέχτε τὸ Χαμηδιέ, τὸν νοῦ σας στὸν Ἀμέλιο.

Π. — Ἄφους καὶ τὸν Ρεούφ, ἄφους καὶ τὸν φρατέλο...
τὸν Στρατὸ μᾶς ἐξυμῶ καὶ φιλήματα τοῦ στελλοῦ.
Μᾶς στὰ Γιάννινα κι' ἐμεῖς πάμε ν' ἀποκρῶσμε,
τὼν ἡρώων τοὺς χοροὺς πάμε νὰ χορῶσμε.

Μᾶς στὰ Γιάννινα κι' ἐμεῖς πάμε νὰ κηρύξωμε
μαχητῶν παλληκαριῶν,
κι' ἐκεῖ πέρα κουμπουριῶν
τῆς χαρῆς νὰ ριξῶμε.

Πάμε ἤψηλὰ στὰ Γιάννινα, στὸ δόλιο Κακοσοῦλι,
τὰ δῆς χαρᾶς ποὺ κάνουνε βασανισμένοι δοῦλοι.
Πάμε ν' ἀκούς ἀντίλαλο χαρμῶσνης καμπάνας,
νὰ βλέπης πὼς γελοῦν παιδιὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας.

Ἐκεῖ κανεῖς Ἀλήπασας, ἐκεῖ κανεῖς Σατραπῆς,
μήτε Γιουσοῦφ Ἀράπης.

Ἐκεῖ Στανροῦ πολιτισμὸς, κι' ἀπλόνοται γαλήνη
μέσα στῆς λίμνης τὰ νερά,
ποῦχανε πνίξει μὴνὰ φορὰ
τῆς ἀμοιρίας τῆς δεκαφῶτὰ μὲ τὴν κυρὰ Φροσύνη.

Ἐκεῖ πέρα Ἀποκρητὰ μ' ἐν' ἀμάραντο στεφάνι
καὶ τρανὴ Ἰφριταῦ λύρα,
καὶ Βασιλικὴ πορφύρα
κυματίζει λατρευτὴ μὲς στὴν πόλι τ' Ἀη-Γιάννη.

Ἐκεῖ πάω νὰ χαρῶ,
ποῦ μὲ στέφανα περισσοῦ
μὴνὰ γενεῶν παλληκαριῶν
σέρνει τώρα τὸ χορὸ.

Ε'.

Φ. — Αὐτὸς ποὺ σέρνει τὸ χορὸ τοῦ πρέπουε τραγοῦδι,
τοῦ πρέπουε κι' ἀπ' τὰ Γιάννινα τὰ πηδὸ καλὰ λουλοῦδι.
Αὐτὸς ποὺ σέρνει τὸ χορὸ τοῦ πρέπει δόξα κι' ἄλλη,
τοῦ πρέπει καὶ χρυσὸ σπαθὶ στὴ μέση του νὰ βάλῃ.
Αὐτὸς ποὺ σέρνει τὸ χορὸ μὲ τὸν Στρατὸ τοῦ βάφθα
τοῦ πρέπουε φύλλ' ἀπὸ λαοῦ καὶ σκλάβων φυλλοκάρθια.

Τοῦτ' ἡ γῆ μᾶς ἡ μεγάλη
ἔγινε δική μας πάλι.
Τοῦτ' ἡ γῆ, ποὺ κρῦβει πόνοους,
πασαγλιῶς μᾶς δίνει κλόνους.

Τοῦτ' ἡ γῆ καὶ τοῦτ' ἡ χώρα
Ἄνευθερὰ γιορτάζει τώρα.
Τοῦτ' ἡ γῆ τοῦ μαύρου θρήνου
βλέπει ἔξωφ Κωνσταντίνου.
Τοῦτ' ἡ γῆ μᾶς... βὰι βὰι...
δῶστε τοῦ χοροῦ κι' ἄς παῖ.

Ἀπὸ τιμῆς Ἐξέδρας μεγάλη Βασιλεῖα
βλέπει καὶ παρελαίνουε ἐμπρὸς τῆς μεγαλειᾶ.
Βλέπει Στρατοὺς καὶ Στόλους
λαμπροὺς, ἀκτινοβόλους.

Σπαράξουν τὴν καρδιά τῆς
νεϊτά τραυματισμένα,
κνιτάει τὰ παιδιὰ τῆς
δαφνοστεφανωμένα.

Τὴν εἶδαν λαγκαδιᾶς
κι' αἱματομένους βράχοι,
κι' ἀγρόνηττες βραδείαις
κι' ἐκάρωσε κι' ἔβραχη.

Ἄκουσε γύρω τῆς τριγυμῶς,
εἶδε μπροστὰ τῆς φόνους,
ἐστῆναξε στὸς στεναγμούς,
ἐπῶνεσε στὸς πόνοους.

Ἠρώων στέφει τάφους
καὶ μαχητῶν κροτάφους,
καὶ μάρτυρας Φεραίους,
κι' ἐκδικητᾶς ὄφρατους.

Νίκηξ ἔξαμοιραῖε
ὀλόχρυσά φτερά,
καὶ στὸν Λαὸ τῆς κρῖσει:
καλλίνικος, οὐδρά.